

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med lovforslaget

Formålet med dette lovforslag er at lette adgangen for pensionister til at opnå en egentlig ret for sig selv og for en efterlevende ægtefælle til at bo i eget sommerhus. Lempelsen består i, at det hidtidige krav i planlovens § 41 om 8 års ejertid som betingelse for at erhverve ret til at benytte eget sommerhus til beboelse, ændres til et krav om 3 års ejertid. Samtidig ændres planlovens definition af pensionister, idet aldersgrænsen sættes til 65 år i stedet for 67 år. Dette er en konsekvens af, at folkepensionsalderen i 1998 blev nedsat fra 67 år til 65 år.

2. Baggrund for lovforslaget

For mange pensionister er det et ønske at kunne bo i eget sommerhus hele året. Mange vil gerne, når arbejdslivet er afsluttet, kunne flytte væk fra bylivet og tilbringe alderdommen under mere rolige og fredelige forhold.

Selv om der er omkring 200.000 sommerhuse her i landet, og selv om antallet af pensionister, der ejer et sommerhus, er betydeligt, er det kun et fåtal, der kan opfylde de strenge krav, der stilles for at kunne bruge et sommerhus til boligformål hele året.

Dansk Folkeparti mener, at det er et helt igennem legitimt ønske, når pensionister gerne vil bo i deres sommerhus året rundt. Det kan skyldes ønsket om at bo tæt på naturen eller at føre en sundere tilværelse, end man kan i byen. Det kan også være ønsket om at bo i en økonomisk overkommelig bolig eller tættere på den egn, hvor man er opvokset, eller hvortil man har en særlig tilknytning.

Dansk Folkeparti mener, at 8-års-reglen er både gammeldags og udtryk for en forældet tankegang. I de år, hvor Socialdemokratiet førte det store ord her i landet, var det måske ikke overraskende, at statsmagten så det som en vigtig opgave at gøre indgreb i retten til at disponere over egen sommerbolig. Men i dag hersker der en langt mere positiv holdning til, at mennesker selv har frie valg.

Ofte har pensionister, enten enlige eller pensionist-ægtepar, i de aktive år købt et fritidshus i en egn af landet, som de føler tilknytning til og gerne vil tilbage til, når tiden tillader det. Det ønske kan Folketinget gøre det lettere at få opfyldt ved at lette ejertidskravet i planlovens § 41. Det vil oven i købet skaffe flere ledige boliger i byerne, hvis 8-års-kravet lempes. Mange pensionister er nemlig i dag nødt til at opretholde deres helårsbolig i byen, selv om de reelt bor i sommerhuset størstedelen af året, f.eks. fra april til oktober og igen i juleferien og i weekender, og selv om deres sommerbolig er tilstrækkelig komfortabelt indrettet til at være fuldt forsvarlig til beboelse året rundt. Hvis der kan aflastes blot nogle få tusinde boliger i byerne, vil det i sig selv være et lille, men dog værdifuldt tiltag til at aflaste bolig mangelen.

I mange kommuner værdsætter man, at der bor pensionister i nogle sommerhuse. Det skaber mere liv i udprægede sommerhusområder, og det er grundlag for en fornuftig naboovertvågning, hvor de fastboende pensionister kan holde lidt øje med området. Det giver godt naboskab, og det har en god forebyggende virkning med hensyn til at hindre indbrudstyverier m.m.

Der er fra mange sider givet eksempler på, at den nuværende »pensionistregel« ofte virker uretfærdigt og urimeligt:

Et pensionistægtepar har måske været så heldige at kunne købe et sommerhus som 52-årige og kan flytte ind, når de som 60-årige går på efterløn. Et andet ægtepar får måske først råd til at købe sommerhus som 60-årige og skal vente indtil 68-års-alderen. Forskellen skyldes måske hovedsagelig, at det første ægtepar har valgt at købe et sommerhus uden først at spare op, mens det andet ægtepar har opsparet en kapitalpension, der ved 60-års-alderen kommer til udbetaling, og som bruges som udbetaling på sommerhuset. Denne forskelsbehandling kan ikke begrundes med saglige argumenter.

Den lovændring, der nu foreslås, fjerner ikke enhver urimelighed. Men den medfører, at det i fremtiden vil blive meget lettere at opfylde ejertidskravet.